Nr. 12. Warszawa, dnia 31 grudnia 1921 r. Rok IV.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 50 mk. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji.

Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Nr. 90 z dnia 15 listopada 1921 r.

Poz. TREŚĆ:

668. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 31 października 1921 r. w przedmiocie rozszerzenia mocy obowiązującej pruskiej ustawy z dnia 4 lipca 1919 r., zmieniającej pruską ustawę o kosztach sądowych z d 25 lipca 1910 r. na cały obszar b. dzielnicy pruskiej.

669. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z d 25 października 1921 r, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie opłat za doręczanie wezwań i zawiadomień na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

670. Oświadczenie rządowe z dnia 5 listopada 1921 r. w przedmiocie regulaminu procesowego Mieszanego Trybunału Rozjemczego Polsko-Niemieckiego, ustanowionego na mocy art. 304 traktatu wersalskiego.

Sprostowania:

1) do rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu (Dz. Ust. Nr. 81, poz. 562);
2) do rozporządzenia Rady Ministrów (Dz. Ust. Nr. 39, poz. 234).

Nr. 91 z dnia 18 listopada 1921 r.

671. Ustawa z dnia 26 października 1921 r. o popieraniu publicznych przedsiębiorstw meljoracyjnych.

672. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 27 października 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty: białowieski, grodzieński i wołkowyski województwa białostockiego mocy obowiązującej dekretu z dnia 3 stycznia 1919 r. o zatwierdzaniu projektów pomników ze stanowiska artystycznego.

673. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 9 września 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Sprawiedliwości w przedmiocie ustalania i wypłaty dzierżawcom i administratorom poręczającym odszkodowań za poczynione w b. dobrach donacyjnych nakłady i inwestycje.

674. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 12 października 1921 r. w przedmiocie zmiany rozporządzenia wykonawczego z dnia 30 stycznia 1920 r. do ustawy z d. 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych.

675. Rozporządzenie wykonawcze Ministra Kolei Żelaznych z dnia 17 października 1921 r. do ustawy w sprawie powołania państwowej Rady kolejowej.

Nr. 92 z dnia 24 listopada 1921 r.

676. Ustawa z d. 28 października 1921 r. o opłatach stemplowych od rachunków i poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych.

677. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 10 listopada 1921 r. w przedmiocie wstrzymania terminów wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 r. o podwyższeniu podatku od tytoniu i od wyrobów tytoniowych na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

678. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 16 września 1921 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 24 października 1919 r. o zmianie nazwisk.

679. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z d. 1 października 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Ministrem Skarbu w przedmiocie ustanowienia cen drzewa budulcowego, zajętego w lasach prywatnych na cele odbudowy.

680. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 17-go października 1921 r. o zmianie taryfy opłat dla lekarzy aprobowanych.

681. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10 listopada 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w sprawie czasu pracy w zakładach handlowych w dni targowe i jarmarczne.

682. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 28 października 1921 r. celem wykonania rozporządzenia o poborze opłat stemplowych, dekretu o opłacie od podań i świadectw urzędowych, art 6 — 10 ustawy o podwyższeniu i zrównaniu stawek przy niektórych opłatach stemplowych oraz ustaw o opłatach stemplowych od ubezpieczeń, od weksli i od sprzedaży przedmiotów zbytku na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: grodzieńskiego, wołkowyskiego i białowieskiego województwa białostockiego.

683. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 31 października 1921 r. w przedmiocie bezpośredniej komunikacji towarowej między stacjami kolei polskich i czesko-słowackich.

Nr. 93 z dnia 30 listopada 1921 r.

684. Ustawa z dnia 28 października 1921 r. Statut Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach.

685. Ustawa z d. 8 listopada 1921 r. w przedmiocie sprzedaży państwowych majątków górniczych, położonych w Ziemi Radomskiej.

686. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 10 listopada 1921 r. w przedmiocie wykonania ustawy emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych z dnia 28 lipca 1921 r.

687. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 14 października 1921 r. o Państwowych urzędach pośrednictwa pracy.

688. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z d. 12 listopada 1921 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej za pracę przy recepturze.

689. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 18 listopada 1921 r. w przedmiocie zmian i uzupełnień Taryfy ogólnej na przewóz towarów zwłok i zwierząt.

690. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z d. 18 listopada 1921 r. w przedmiocie podwyższenia taryfy bagażowej na wąskotorowych kolejach państwowych i prywatnych, znajdujących się w zarządzie państwowym, położonych w obrębie dyrekcji kolei państwowych w Warszawie i Radomiu.

691. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 listopada 1921 r. w przedmiocie urzędowych ogłoszeń sądowych w okręgach Sądów Apelacyjnych Krakowskiego i Lwowskiego.

Nr. 94 z dnia 2 grudnia 1921 r.

692. Ustawa z dnia 15 listopada 1921 r. o Skarbie Narodowym.

693. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 31 października 1921 r. w przedmiocie zmiany w przepisach prawnych o organizacji władz administracyjnych I instancji, obowiązujących na obszarze województwa: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: grodzieńskiego, wołkowyskiego i białowieskiego, województwa białostockiego,

694. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 13 października 1921 r. w przedmiocie djet i kosztów podróży lekarzy weterynaryjnych i rozjemców, powołanych do szacowania bydła z powodu chorób zakaźnych.

695. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 28 października 1921 r., dotyczące taryfy opłat za prace, wykonane przez zarząd katastralny.

696. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 25 października 1921 r. o utworzeniu wydziału VII w izbie skarbowej we Lwowie.

697. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dniu 31 października 1921 r. w przedmiocie zawierania umów najmu i podnajmu mieszkań i innych pomieszczeń w gminie miasta Rypina:

698. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 4 listopada 1921 r. w przedmiocie uprzystępnienia ubogiej ludności nabywania niektórych lekarstw.

699. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Skarbu z d. 15 listopada 1921 r. o obowiązku zatrudnienia ciężko poszkodowanych inwalidów wojennych.

Sprostowanie do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 r. (D. U. R. P. Nr. 86, poz. 628).

Nr. 95 z dnia 3 grudnia 1921 r.

700. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 14 listopada 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

701. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z d. 10 listopada 1921 r. w przedmiocie wynagrodzenia lekarzy powiatowych i chemików za czynności sądowe oraz sanitarno-policyjne.

702. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 26 listopada 1921 r. w przedmiocie przedłużenia terminu ważności i zmiany postanowienia o ograniczeniu odpowiedzialności kolei w bezpośredniej komunikacji towarowej między stacjami kolei polskich i austrjackich.

Nr. 96 z dnia 6 grudnia 1921 r.

703. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 17 listopada 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej rozporządzenia, dotyczącego swobodnego odpływu wody i rozporządzenia, dotyczącego stowarzyszeń wodnych na obszar województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego, województwa białostockiego.

704. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 27 października 1921 r. o otwarciu tymczasowego ruchu osobowego na linji Kutno Strzałków.

705. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 28 października 1921 r. o wykonaniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 r. w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych.

706. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 12 listopada 1921 r. o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1920 r. o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi.

707. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Skarbu oraz Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z d. 22 listopada 1921 r. o obsadzeniu wolnych miejsc pracy w zakładach samorządowych oraz prywatnych, subwencjonowanych i koncesjonowanych przez Państwo.

Nr. 97 z dnia 9 grudnia 1921 r.

708. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 20 października 1921 r. w przedmiocie Taryfy osobowej i bagażowej na kolejach normalno- i szerokotorowych.

709. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 22 listopada 1921 r., zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia wykonawczego z dnia 31 maja 1921 r. do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania drożdży na obszarze byłych zaborów rosyjskiego i austrjackiego.

710. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 21 listopada 1921 r. o uzupełnieniu postanowień rozporządzenia o organizacji władz i urzędów skarbowych.

Nr. 98 z dnia 10 grudnia 1921 r.

711. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 24 listopada 1921 r. w celu wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 listopada 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania wina musującego na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Monitor Polski *).

Nr. 260 z dnia 15 listopada 1921 r.

TREŚĆ:

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 października 1921 r. w przedmiocie dyzlokacli sądów pokoju w powiecie zamojskim w okręgu sądu okręgowego w Zamościu.

Nr. 261 z dnia 16 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 listopada 1921 r. w przedmiocie przeniesienia siedziby sądów pokoju w Kossowie do Ceranowa w okręgu sądu okręgowego w Siedlcach.

Nr. 262 z dnia 17 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 października 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie hrubieszowskim w okręgu sądu okręgowego w Zamościu.

Nr. 263 z dnia 18 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 10 października 1921 r. w sprawie przepisów o egzaminach w studjum farmaceutycznym Uniwersytetu Warszawskiego.

Nr. 264 z dnia 19 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z d. 12 listopada 1921 r. w przedmiocie opłat za prace przy badaniach, przeprowadzanych na żądanie osób prywatnych przez instytut torfowy.

Nr. 267 z dnia 23 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 14 listopada 1921 r. w sprawie ustanowienia zarządcy państwowego nad majątkiem towarzystwa udziałowego walcowni miedzi „Główno".

Nr. 268 z dnia 24 listopada 1921 r.

Obwieszczenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 15 listopada 1921 r. o otwarciu ruchu normalnego na linji Kokoszki-Gdynia.

Nr. 269 z dnia 25 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 14 listopada 1921 r. o ustanowieniu przymusowego zarządu państwowego nad niektóremi mąjątkami leśnemi w powiatach sarneńskim i rówieńskim.

Wykaz organizacji gospodarczo - społecznych, uprawnionych do wysyłania swych przedstawicieli do państwowej Rady kolejowej w myśl ustawy z dnia 15 kwietnia 1921 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 38, poz. 226).

Wykaz miast, uprawnionych do wysyłania swych przedstawicieli (1 mandat) do państwowej Rady kolejowej w myśl ustawy z d. 15 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 226).

Nr. 270 z dnia 26 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Przemysłu i Handlu z d. 1 listopada 1921 r. w sprawie mianowania zarządcy państwowego nad elektrownią warszawską.

Nr. 271 z dnia 28 listopada 1921 r.

Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego z dnia 23 listopada 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie przedłużenia terminu rejestracji mienia, wywiezionego do Rosji lub Ukrainy.

---

*) Ustawy i rozporządzenia, zamieszczone w Dzienniku Ustaw R. P. opuszcza się.

Nr. 274 z dnia 1 grudnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 12 listopada 1921 r. o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 15 stycznia 1921 r. w przedmiocie instrukcji do rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1920 r. o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 listopada 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie siedleckim w okręgu sądu okręgowego w Siedlcach.

Nr. 275 z dnia 2 grudnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 listopada 1921 r. w przedmiocie podwyższenia opłat za paszporty zagraniczne.

Nr. 276 z dnia 3 grudnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 listopada 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie sandomeirskim w okręgu sądu okręgowego w Radomiu.

Nr. 277 z dnia 5 grudnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 listopada 1921 r. w sprawie zmian w statucie Państwowej Rady Chemicznej.

Nr. 278 z dnia 6 grudnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 listopada 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie janowskim w okręgu sądu okręgowego w Lublinie.

Nr. 279 z dnia 7 grudnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 listopada 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie opoczyńskim w okręgu sądu okręgowego w Radomiu.

Nr. 280 z dnia 9 grudnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 listopada 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie kozienickim w okręgu sądu okręgowego w Radomiu.

Nr. 281 z dnia 10 grudnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 listopada 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie radomskim w okręgu sądu okręgowego w Radomiu.

Nr. 282 z dnia 12 grudnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 listopada 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie opatowskim w okręgu sądu okręgowego w Radomiu.

Nr. 283 z dnia 13 grudnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 listopada 1921 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów pokoju w powiecie puławskim w okręgu sądu okręgowego w Lublinie.

Nr. 284 z dnia 14 grudnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 24 listopada 1921 r. w przedmiocie instrukcji dla komisji rozjemczych i komisji rzeczoznawców dla załatwiania spraw, dotyczących cen za energję elektryczną.

Nr. 285 z dnia 15 grudnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Aprowizacji z d. 25 listopada 1921 r. w przedmiocie uchylenia instrukcji z dnia 25 kwietnia 1921 r. w sprawie przewozu artykułów pierwszej potrzeby („Monitor Polski" Nr. 101).

Nr. 288 z dnia 19 grudnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 28 października 1921 r. w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia wykonawczego do ustawy o opłatach stemplowych od ubezpieczeń.

Nr. 289 z dnia 20 grudnia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1921 r. w przedmiocie zmiany właściwości terytorjalnej sądów pokoju w powiecio rawskim w okręgu sądu okręgowego w Łowichu.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

378.

Okólnik (125) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę oraz Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie dowodów osobistych.

Nader wielka różnorodność i niejednolitość obowiązujących na terenie Państwa Polskiego przepisów w przedmiocie zaopatrywania ludności w dowody osobiste, legitymacje i t. p., służące do stwierdzenia identyczności osoby oraz stworzona wyjątkowemi powojennemi stosunkami bezpieczeństwa publicznego konieczność bezwzględnego i przymusowego zaopatrzenia obywateli Rzeczypospolitej Polskiej w dowody osobiste jednolitego wzoru dla odróżnienia ich od znacznej liczby cudzoziemców, przebywających w granicach polskich (osobne przepisy obowiązują, co do dowodów osobistych dla cudzoziemców), skłoniły Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do wystąpienia z projektem ustawy o dowodach osobistych, którąby usunęła przez wspomnianą różnorodność przepisów stworzony chaos oraz uregulowała w sposób jasny i dla całego Państwa jednolity kwestję zaopatrywania w dowody osobiste tak obywateli Rzeczypospolitej jak i obcokrajowców.

Projekt rzeczonej ustawy został przedłożony Radzie Ministrów i po przyjeciu skierowany do Sejmu.

Aby przynajmniej na razie częściowo zaradzić tego rodzaju stanowi rzeczy i ułatwić wprowadzenie ustawy po jej uchwaleniu oraz na skutek licznych zapytań władz administracyjnych II instancji, wyjaśniam i zarządzam, co następuje:

Aż do ukazania się wyżej wzmiankowanej ustawy, względnie rozporządzenia wykonawczego do niej, polecam Panom tymczasowo przestrzegać następujących zasad w przedmiocie zaopatrywania obywateli Rzeczypospolitej Polskiej w dowody osobiste oraz kontroli tychże dowodów.

1. Dowody osobiste wzoru ustalonego w załączniku do niniejszego okólnika (wzór Nr. 1) służą do stwierdzenia identyczności osoby oraz winny być wydawane tylko tym obywatelom, których przynależność do Państwa Polskiego zostanie stwierdzoną i nie podlega żadnej wątpliwości.
2. Każdy dowód osobisty winien być zaopatrzony w fotografję jego właściciela, potwierdzoną jego własnoręcznym podpisem (w wypadku nieznajomości pisania—znakiem ręcznym—odcisk wielkiego palca lewej ręki) oraz okrągłą pieczęcią władzy, dowód wystawiającej. Nadto dowód taki musi posiadać formę książeczki o okładkach koloru niebieskiego oraz prócz przepisanych rubryk zawierać kilka kartek wkładkowych z przeznaczeniem ich na zameldowania i wymeldowania właściciela dowodu w odnośnem biurze meldunkowem.
3. Do dowodu osobistego mogą być wpisani członkowie rodziny właściciela dowodu, liczący mniej niż 14 lat zycia, a będący na jego utrzymaniu lub we wspólnem z nim gospodarstwie domowem, zaczem osoby te mogą nie posiadać osobnych dowodów osobistych.
4. Osoby, nie posiadające dowodów osobistych, ponoszą wszelkie konsekwencje, wynikające z tego nieposiadania.
5. Osoby, korzystające z dowodu osobistego fałszywego lub należącego do innej osoby, winny być pociągane do odpowiedzialności w myśl obowiązujących przepisów ustaw karnych.
6. Organa policji państwowej mają prawo i obowiązek ścisłej i bezwzględnej kontroli dowodów osobistych w wypadkach podejrzanych.
7. Do wydawania dowodów osobistych uprawnione są władze administracyjne I instancji, w stosunku do osoby, żądającej dowodu osobistego, właściwe ze względu na miejsce jej conajmniej trzy-miesięcznego *faktycznego* pobytu (lub miejsce osiedlenia w znaczeniu art. 2 ustawy z d. 20 stycznia 1920 r. Dz. Ust. Rzp. P. Nr. 7, poz. 44).
8. Obywatele Państwa Polskiego, ubiegający się o wydanie dowodu osobistego, winni udowodnić:

   a) swoje obywatelstwo polskie i
   b) tożsamość swojej osoby.

Ad a) W celu udowodnienia obywatelstwa polskiego osoby te winny przedłożyć dokumenty, wykazujące w myśl obowiązujących przepisów ich prawo do obywatelstwa (poświadczenie obywatelstwa, akt nadania obywatelstwa, akt uznania obywatelstwa, poświadczenie opcji, wyciąg z ksiąg ludności stałej, świadectwo przynależności gminnej, wyciąg z zapisu

do ksiąg organizacji stanowych, względnie inne dokumenty), patrz p. 9.

Adb) W celu udowodnienia tożsamości osoby winny być przedłożone:

metryka urodzenia, poświadczenia zameldowania w gminie, na którą rozciąga się kompetencja władzy administracyjnej I instancji, uprawnionej do wydania dowodu osobistego oraz fotografję, przedstawiającą wiernie daną osobę. W razie niemożności dostarczenia dokumentów, stwierdzających tożsamość lub w razie zachodzącej wątpliwości co do tożsamości osoby pomimo dostarczenia odnośnych dokumentów, tożsamość ta może być stwierdzoną zaświadczeniem dwóch znanych wiarogodnych obywateli polskich pod osobistą ich odpowiedzialnością. Jeżeli świadkowie nie są znani władzy, dowód wystawiającej, należy żądać stwierdzenia własnoręczności ich podpisów przez urząd gminny lub policyjny, względnie sądownie lub notarjalnie.

9. Paszporty, karty legitymacyjne, karty identyczności i t. p. dokumenty osobiste, wystawione przez b. władze okupacyjne lub zaborcze mogą przy równoczesnem ich urzędowem skasowaniu—służyć za podstawę do otrzymania dowodu osobistego, ustalonego niniejszem wzoru, jednak tylko w razie zupełnej pewności, że osoby, przedstawiające je, są obywatelami polskimi. W wypadkach wątpliwości, co do obywatelstwa, ewentualnie tożsamości osoby, należy stosować p. 8 lub 11 niniejszego okólnika.

10. Tymczasowe dowody osobiste, wydane dotąd obywatelom Państwa Polskiego przez organa władz komunalnych lub policyjne na zasadzie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 listopada 1918 r. (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 2, p. 22, Mon. P. Nr. 223 z r. 1918) mogą i na żądanie interesowanych osób winny być — przy równoczesnem ich skasowaniu urzędowem — zastąpione dowodami osobistemi ustalonego niniejszego wzoru, jednakże w razie wątpliwości co do obywatelstwa lub tożsamości osoby, należy stosować przepisy p. 8 lub 11 tego okólnika.

11. W związku z p. 1 niniejszego okólnika zaznacza się, iż kwestję polskiej przynależności państwowej oceniać należy w myśl ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. Ust Rz. P. Nr. 7, p. 44) oraz Traktatów i rozporządzeń w związku z nią pozostających, posiłkując się instrukcją Ministerstwa Spraw Wewnętrznych dla władz administracyjnych I i II instancji w przedmiocie obywatelstwa z dnia 8 sierpnia 1920 r. Nr. AP. 2778/5 i instrukcją Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 10 czerwca 1921 r. Nr. AE. 1024 w przedmiocie nabycia i utraty obywatelstwa polskiego w myśl art. VI Traktatu Pokoju między Polską a Rosją i Ukrainą, podpisanego w Rydze dnia 18 marca 1921 r.

12. Osobom, które według wszelkiego prawdopodobieństwa są obywatelami polskimi, których jednak obywatelstwo polskie z jakichkolwiek powodów nie może być stwierdzonem w danej chwili, należy wydawać terminowe dowody osobiste (wzór Nr. 2) białego koloru okładek, z wyraźnem zaznaczeniem, że ich przynależność państwowa polska dotąd stwierdzoną nie została. Dowody terminowe mogą być wydawane na czas nie dłuższy, niż 6 miesięcy. W przeciągu tego czasu osoba zainteresowana winna udowodnić swoje obywatelstwo polskie pod rygorem pozbawienia się uprawnienia do otrzymania dowodu osobistego, przeznaczonego dla obywateli polskich oraz korzyści, wynikających z ustalonego obywatelstwa polskiego. W razie niemożności stwierdzenia obywatelstwa w ciągu wyznaczonego terminu bez winy petenta, wspomniany termin może być przedłużony przez władzę administracyjną I instancji na dalszych 3 miesiące, z tem jednak, że o dalszem ewentualnem przedłużeniu decyduje władza administracyjna II instancji. Niezależnie jednak od powyższych właściwe władze administracyjne obowiązane są udzielać petentowi wszelkiej możliwej pomocy przy prowadzeniu dowodu obywatelstwa, np. żądać z urzędu od właściwych władz i organów wyjaśnień, co do miejsca osiedlenia (art. 2 ustawy o obywatelstwie) lub wyjaśnień z aktów stanu cywilnego, metryk i t. p.) p. 68 instrukcji z dnia 8 sierpnia 1920 r. Nr. AP. 2778/5).

Po udowodnieniu przez petenta, że jest obywatelem polskim, należy mu natychmjast wydać dowód osobisty, przepisany wzorem Nr. 1.

13. Władze administracyjne, uprawnione do wydawania dowodów osobistych, winny prowadzić jaknajdokładniejsze wykazy imienne wydanych przez siebie dowodów osobistych wraz z dotyczącemi skorowidzami.

14. Przepisy o dowodach osobistych, o jakich mowa w niniejszym okólniku, nie mają zastosowania do funkcjonarjuszów państwowych, którzy otrzymują od swojej władzy przełożonej urzędowe legitymacje z fotografjami.

15. Blankiety dowodów osobistych wzorów niniejszym okólnikiem ustalonych, władze administracyjne I instancji otrzymują od właściwych urzędów wojewódzkich.

16. Tytułem zwrotu kosztów należy od petentów pobierać za każdy dowód osobisty kwotę 150 mk.

Warszawa, d. 17 listopada 1921 r. (BP. 1958).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *St. Downarowicz.*

Wzór Nr. 1.

Str. 1

RZECZPOSPOLITA POLSKA.

Województwo ______

Powiat ______

DOWÓD OSOBISTY

dla

OBYWATELA RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

Nr. dowodu ______

(Okładka koloru *niebieskiego).*

Str. 2

Miejsce na fotografję

Własnoręczny podpis właściciela dowodu

______

Rysopis:

Wzrost ______
Oczy ______
Usta ______
Nos ______
Włosy ______
Twarz ______
Szczególne znamiona ______

______

Posiada znajomość czytania i pisania ______
Włada językami ______

Stwierdza się tożsamość właściciela niniejszego dowodu osobistego z powyższą fotografją oraz jego własnoręczny podpis.

Podpis.

Pieczęć.

Str. 3.

Imię i nazwisko ______
Data urodzenia ______
Miejsce urodzenia lub wiek ______

______

Imiona rodziców ______
Religja ______
Zawód ______
Stan rodzinny ______
Miejsce osiedlenia (miejsce zapisu do ksiąg stałej ludności, przynależność gminna, miejsce zapisu do ksiąg organizacji stanowych) ______

______

Miejsce zamieszkania (faktycznego stałego pobytu) ______

______

Narodowość ______

PRZYNALEŻNOŚĆ PANSTWOWA POLSKA

Stosunek do wojskowości ______

______

Na podstawie jakich dokumentów (dowodów) przynależność do Państwa Polskiego została stwierdzona? ______

______

______

______ dnia ______ 192__ r.

Podpis.

Pieczęć.

Str. 4

Miejsce na meldunki

Wzór Nr. 2.

Str. 1

RZECZPOSPOLITA POLSKA.

Województwo ____________

Powiat ____________

Terminowy

DOWÓD OSOBISTY

Ważny do dnia ____________

Nr. dowodu ____________

(Okładka koloru *białego*).

Str. 2

Miejsce
na
fotografję

Własnoręczny podpis właściciela dowodu

____

Rysopis:

Wzrost ____________
Oczy ____________
Usta ____________
Nos ____________
Włosy ____________
Twarz ____________
Szczególne znamiona ____________

____

Posiada znajomość czytania i pisania ____________
Włada językami ____________

Stwierdza się tożsamość właściciela niniejszego dowodu osobistego z powyższą jego fotografją oraz jego własnoręczny podpis.

Podpis.

Pieczęć.

Str. 3

Imię i nazwisko ____________
Data urodzenia lub wiek ____________
Miejsce urodzenia ____________

____

Imiona rodziców ____________
Religja ____________
Zawód ____________
Stan rodzinny ____________
Miejsce osiedlenia (miejsce zapisu do ksiąg stałej ludności, przynależność gminna, miejsce zapisu do ksiąg organizacji stanowych) ____________

____

Miejsce zamieszkania (faktycznego stałego pobytu) ____________

____

Narodowość ____________
Na podstawie jakich dokumentów (dowodów) powyższe rubryki wypełniono? ____________

____

____

PRZYNALEŻNOŚĆ PAŃSTWOWA POLSKA
nieudowodniona.

Właściciel niniejszego dowodu terminowego winien w przeciągu miesięcy ____________ udowodnić swoje obywatelstwo polskie.

____________ dnia ____________ 192__ r.

Podpis.

Pieczęć.

Str. 4

Miejsce na meldunki

379.

Okólnik (126) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów (za wyjątkiem Małopolskich) w sprawie opału dla szkół powszechnych.

Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zawiadomiło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że przez obojętność i opieszałość niektórych organów samorządu gmin wiejskich i miejskich szkoły nie były w porę zaopatrzone w opał, co uniemożliwiło prawidłowe ich funkcjonowanie.

Aby uniknąć podobnego stanu rzeczy w bieżącym roku szkolnym, zechce Pan Wojewoda zwrócić się bezzwłocznie do wszystkich organów samorządowych na podległym Panu terytorjum z odpowiedniem wezwaniem w tej sprawie, w którem należy zaznaczyć, że organy samorządowe winny *bez żadnego nacisku ze strony organów rządowych* dbać o prawidłowe funkcjonowanie szkół i że w żadnym wogóle razie nie mogą uchylać się, względnie wykonywać opieszale *obowiązku* pewnych świadczeń na rzecz szkól, jak w danym razie dostarczania w porę opału.

W razie jeżeli niektóre gminy niedostatecznie uświadomią sobie te obowiązki i w dalszym ciągu nawet od dostarczania opału dla szkół powszechnych będą się uchylały, użyje Pan Wojewoda całego swego wpływu i skorzysta z przysługujących mu uprawnień, aby te gminy zmusić do zaopatrzenia szkół w opał i niedopuścić w braku opału przerwy w nauczaniu. Nadzór nad wykonaniem wydanych zarządzeń powierzy Pan Wojewoda władzom nadzorczym I instancji nad samorządem gmin wiejskich i miejskich.

Warszawa, d. 24 listopada 1921 r. (SM. 2932).

Minister Spraw Węwnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski*
Podsekretarz Stanu.

380.

Okólnik (127) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w sprawie przekazania agend Urzędów Walki z Lichwą władzom administracyjnym oraz utworzenia Komisji dla badania cen.

Szalejąca od dłuższego czasu drożyzna, której skutki objawiają się w sposób niezwykle groźny nietylko w dziedzinie stosunków ekonomicznych, ale także i społecznych zmusza Rząd do jaknajenergiczniejszej walki z lichwą i spekulacją, jako głównymi przyczynami drożyzny.

W tym względzie Rada Ministrów już na posiedzeniu z dnia 29 stycznia r. b. powzięła szereg uchwał, mających na celu zastosowanie doraźnych środków zaradczych. W myśl tych uchwał poleciło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych Panom Wojewodom i Panu Komisarzowi Rządu na m. st. Warszawę depeszą z dnia 3 lutego r. b. Nr. Pr. 1924/22 użycie jaknajenergiczniejszych środków celem zwalczania lichwy i powołanie w tym celu do życia między innemi „Komitetów Społecznych do walki z lichwą i drożyzną".

Zarządzenia powyższe nie wydały dotąd niestety zadawalających rezultatów, a drożyzna zwłaszcza w ostatnich czasach przybrała wprost zastraszające rozmiary. Wzmogła się ona głównie po wydaniu ustawy z dnia 7 lipca 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 63, poz. 389) o zniesieniu ograniczeń ziemiopłodami, a to wskutek mylnego poglądu licznych sprzedawców, jakoby zniesienie tych ograniczeń mieściło w sobie zezwolenie na pobieranie dowolnych, niczem nieograniczonych cen przy obrocie ziemiopłodami.

Wobec niedostatecznego efektu środków, używanych dotychczas w walce z drożyzną, wydała Rada Ministrów dwa rozporządzenia z dnia 14 października r. b. (Dz. Ust. Nr. 88, poz. 649 i 650), nadające tej walce nowy kierunek. Jedno z nich przekazuje w związku z dokonanym w maju r. b. zniesieniem szeregu okręgowych urzędów walki z lichwa pewne uprawnienia, okręgowych urzędów walki z lichwą powiatowym władzom administracym za wyjątkiem Warszawy, Łodzi, Lublina, Lwowa i Krakowa, w których okręgowe urzędy walki z lichwą zachowają swój dotychczasowy zakres działania, drugie powołuje do życia Komisje do badania cen.

Podstawą prawną dla zwalczania lichwy pozostaje i nadal ustawa z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. Ust. Nr. 67, poz. 449). Ustawa ta daje organom, powołanym obecnie do jej wykonania dostateczną broń w walce z drożyzną, przyczem władzom administracyjnym, względnie policji, przypada teraz najtrudniejsza część funkcji wykonawczej, a mianowicie śledzenie za objawami lichwy wojennej i donoszenie o przestępstwach władzom sądowym, wzgl. karanie we własnym zakresie działania.

Zwalczanie drożyzny, a w szczególności śledzenie przestępstw w tym względzie, nie wyda pożądanych rezultatów, jeżeli do współpracy z organami Rządu nie staną bezpośrednio interesowani kupujący. Tylko w tym bowiem wypadku osoby, wykraczające przeciwko przepisom ustawowym, będą pozostawały pod ciągłą kontrolą, która występną ich działalność uniewożliwi, a przynajmniej w znacznym stopniu utrudni. Kierując

się tą myślą zechce Pan Wojewoda wciągnąć do współpracy w walce z lichwą i drożyzną istniejące organizacje społeczne; tam zaś, gdzie ich niema, dać inicjatywę ku powołaniu ich do życia. Praca tych organizacji winna iść przedewszystkiem w kierunku uświadomienia jaknajszerszych warstw ludności o ciążącym na nich moralnym obowiązku donoszenia kompetentnej władzy o dostrzeżonych wykroczeniach przeciw przepisom dla zwalczania lichwy oraz udzielania organom bezpieczeństwa publicznego jaknajdalej idącej pomocy i poparcia w walce z elementami, wywołującemi sztucznie drożyznę.

Podstawowym warunkiem skutecznej akcji w zwalczaniu drożyzny jest ustalenie i podawanie do wiadomości publicznej cen wytycznych, które pozwoliłyby się zorjentować tak władzom jak i społeczeństwu, w jakich wypadkach ceny są nadmierne i podpadają pod pojęcie lichwy. W tym celu powołuje Rada Ministrów w rozporządzeniu z dnia 14 października 1921 r. (Dz. Ust. Nr. 88, poz. 649) do życia Komisję do badania cen przy władzach administracyjnych I i II instancji, a w Warszawie, Łodzi, Lublinie, Lwowie i Krakowie przy Okręgowych Urzędach Walki z Lichwą.

Zadaniem tych Komisji nie będzie ustalanie cen maksymalnych, których przekroczenie stanowiłoby samo przez się czyn administracyjnie karygodny, a natomiast ustalanie cen wytycznych na artykuły powszechnego użytku, jako też ustalanie granic dla procentowej skali dozwolonego zysku hurtownika, koniecznego pośrednika i detalisty. Obok powyższych Komisji istnieć będą i nadal dotychczasowe „Komitety Społeczne do walki z lichwą i drożyzną“, utworzone na podstawie statutu wzorowego, ogłoszonego okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 447 (Dz. Urz. Nr. 3 z r. 1921, poz. 76). Komitety te winny rozwijać w dalszym ciągu akcję propagandy w zakresie, określonym w art. 2 powyższego statutu; nie mają one jednak w żadnym wypadku, jak to się gdzie niegdzie zdarzało, prawa pobierania uchwał, wiążących władze państwowe, zwłaszcza w kwestji cen, które należeć będą do zakresu działania Komisji do badania cen.

Artykuł 7 ustawy z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej przewiduje możność przeniesienia pewnych agend Okręgowych Urzędów Walki z Lichwą na powiatowe władze administracyjne. Na podstawie powyższego artykułu przekazała Rada Ministrów rozporządzeniem z dnia 14 października 1921 roku (Dz. Ust. Nr. 88, poz. 650) szereg uprawnień Okręgowych Urzędów Walki z Lichwą, bliżej rozporządzeniem określonych, powiatowym władzom administracyjnym za wyjątkiem Warszawy, Łodzi, Lublina, Lwowa i Krakowa, w których Okręgowe Urzędy Walki z Lichwą zachowały swój dotychczasowy zakres działania. Według postanowień powyższego rozporządzenia uzyskują powiatowe władze administracyjne między innemi prawo wydawania nakazów karnych, przewidzianych art. 45 ustawy o walce z lichwą; odwołanie od rzeczonych nakazów karnych służy obwinionym do właściwych sądów. Niezależnie od tego wykonywać będą władze administracyjne orzecznictwo karne w sprawach przekroczenia rozporządzeń, wydanych na podstawie art. 2 ustawy o zwalczaniu lichwy wojennej; skazanemu służy od tych orzeczeń odwołanie do Głównego Urzędu Walki z Lichwą.

Główna Komenda Policji Państwowej w rozkazie Nr. 136 z dnia 27 września 1921 r. wydała już instrukcje podległym jej organom i poleciła wyznaczenie w Urzędach Śledczych specjalnych funkcjonarjuszów z policji śledczej, których zadaniem byłoby specjalizować się w akcji zwalczania lichwy i współdziałać z organami policji umundurowanej.

Jak z poprzedniego wynika stworzył Rząd w granicach możności wszelkie odpowiednie warunki do podjęcia skutecznej walki z lichwą. Idzie teraz przedewszystkiem o to, aby walka ta była prowadzoną z należytą energją i sprężystością. Zechce tedy Pan Wojewoda wydać zarządzenia, ażeby sprawy karno-administracyjne w dziedzinie, związanej ze zwalczaniem lichwy i drożyzny, były traktowane z całym pośpiechem oraz ażeby władze administracyjne przedkładały Panu Wojewodzie i Głównemu Urzędowi Walki z Lichwą tygodniowe wykazy czynności, odnoszących się do tej kategorji załatwień.

Sprężyste załatwianie spraw walki z lichwą nie natrafi w Starostwach na trudności: w szczególności będzie można powierzyć te sprawy urzędnikom, prowadzącym referat karno-administracyjny, których agendy zmniejszyły się w bardzo znacznym stopniu w ostatnim czasie wskutek odpadnięcia spraw, jakie się wywiązywały na tle wykonania ustawy o rzeczowych świadczeniach wojennych, jak również wskutek zniesienia ograniczeń w handlu ziemiopłodami. Zmniejszony w ten sposób zakres działania referentów spraw karno-administracyjnych pozwala żywić nadzieję, iż z agend, jakie otrzymają obecnie w walce z lichwą, będą się oni mogli wywiązywać sprężyście i punktualnie. W rękach tych referentów skupiałby się również referat, związany z działalnością Komisji dla badania cen.

Dla pełnego zobrazowania zasad obecnej organizacji walki z lichwą i drożyzną i wzajemnego stosunku władz, powołanych do zwalczania lichwy, zauważa się jeszcze, iż powiatowe władze administracyjne winny znosić się w sprawach orzecznictwa karnego bezpośrednio z Głównym Urzędem Walki z Lichwą, zaś we wszystkich innych sprawach, związanych z akcją walki z lichwą— z Panem Wojewodą. Główny Urząd Walki z Lichwą kieruje z ramienia odpowiedzialnego za wykonanie ustawy z dnia 2 lipca 1920 r. Ministra Aprowizacji nadal zwalczaniem lichwy wojennej (art. 9 ustawy o zwalczaniu lichwy wojennej), udziela w tej mierze wskazówek i szczegółowych instrukcji; z tym też Urzędem zechce Pan Wojewoda znosić się bezpośrednio we wszystkich sprawach, jakie wynikają na tle agend, przekazanych świeżo odnośnie walki z lichwą władzom administracji politycznej.

Podając Panu Wojewodzie do wiadomości wyżej przedstawione zasady organizacji walki z lichwą i drożyzną, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza z całym naciskiem, że należyte przeprowadzenie tej walki ma doniosłe znaczenie ogólno-państwowe. Wobec tego ze-

chce Pan Wojewoda wydać bezzwłocznie w myśl wskazówek, jakie Pan Wojewoda otrzyma od Głównego Urzędu Walki z Lichwą, podwładnym organom potrzebne instrukcje, zwracając uwagę im na ciążące na nich obowiązki w walce z lichwą i drożyzną, a w szczególności na obowiązek skoordynowania przez nich całej akcji zwalczania drożyzny na obszarze powiatu i to tak akcji władz administracyjnych I instancji, jak Policji Państwowej i czynników społecznych.

Warszawa, d. 25 listopada 1921 r. (AO. 3184).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz.*

381.

Okólnik (128) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów (prócz Małopolskich) w sprawie samochodów i pojazdów wojewódzkich (redukcja).

Na podstawie pisma Prezydjum Rady Ministrów z dnia 16 listopada 1921 r. Nr. 24308 zawiadamiam Pana Wojewodę, że Rada Ministrów uchwałą z dnia 27 października r. b. przyznała na potrzeby Pana Wojewody i Urzędu Wojewódzkiego prawo używania jednego samochodu lub jednego parokonnego pojazdu, zaś w Województwach Wschodnich (t. j. Nowogródzkiem, Poleskiem i Wołyńskiem) po dwa samochody lub dwa parokonne pojazdy.

Wszelkie samochody i pojazdy, nie mieszczące się w powyższych normach, muszą być natychmiast unieruchomione.

Do dni trzech zechce Pan Wojewoda, łącznie ze sprawozdaniem o unieruchomieniu, przedłożyć szczegółowy wykaz *nadliczbowych* środków lokomocji Urzędu Wojewódzkiego. Przy samochodach uwzględnić należy:

markę;
dane technichne;
sprawność motoru;
stan ogólny samochodu, miejsce garażowania

Przy pojazdach konnych podać należy:

rasę;
wiek i ogólny stan konia;
rodzaj, jakość pojazdów i uprzęży;
miejsce, gdzie się te przedmioty znajdują.

Niezależnie od przedłożenia powyższego wykazu zarządzi Pan Wojewoda natychmiastową, a najpóźniej do 12 grudnia r. b. sprzedaż nadliczbową koni Urzędu Wojewódzkiego. Przez nadliczbowe konie rozumie się ilość, pozostałą w obrębie danego Województwa po obdzieleniu powiatów oraz władz niepodległych w powiecie, t. j. tych inspektorów szkolnych oraz komisarzy ziemskich tego Województwa, którym uchwała Rady Ministrów z dnia 7 listopada r. b. przyznała prawo posiadania koni.

Nadliczbowe konie odstępowane im będą bez uiszczania należności w gotowiźnie lecz na podstawie aktów zdawczo-odbiorczych. Wartość przekazywanego konia, ustalona przez miejscową komisję gospodarczą w porozumieniu z nabywcą, winna być uwidoczniona w akcie zdawczo-odbiorczym.

Sprzedaż pozostałych koni ma się odbywać drogą publicznego przetargu ustnego.

O dokonanej sprzedaży należy mi donieść, podając cenę uzyskanej ze sprzedaży danego objektu (konia) nazwiska kupca i Nr. kwitu, za którym odnośne kwoty zostały wpłacone do Kas Skarbowych.

Likwidacja samochodów zredukowanych będzie osobno zarządzona.

Z dniem 1 grudnia r. b. należy służbie wymówić miejsce z tem, że przez czas określony wymówieniem szoferzy winni doprowadzić samochody do należytego stanu, zaś stangreci doglądać powierzonych im koni i powozów.

Nadmieniam w końcu, że kredyty na utrzymanie tych nadliczbowych środków lokomocji zostały już przez Ministerstwo Skarbu wstrzymane.

Równocześnie otrzymuje Pan Wojewoda odrębne analogiczne zarządzenie, co do redukcji środków lokomocji w Starostwach.

Warszawa, d. 24 listopada 1921 r. (Pr.B. 4778).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz.*

382.

Okólnik (129) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów (oprócz Małopolskich) w sprawie redukcji taborów (środków lokomocji) u władz powiatowych I instancji.

1. Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 7 b. m. (Nr. pisma Prez. Rady Min. 24541) przyznaję Panu Wojewodzie do obsługi taborów władz powiatowych I (Starostw) Warszawa 62 koni, Łódź 36 koni, Kielce 44 koni, Lublin 58 koni,, Białystok 60 koni, Nowogródek 110 koni, Brześć Lit. 84 koni, Łuck 94 koni. Powyższy ryczałt rozdzieli Pan Wojewoda pomiędzy podległe mu Starostwa zależnie od obszaru i indywidualnych potrzeb powiatów oraz od rozmiaru i stanu ruchu kolejowego w powiatach, uwzględnia-

jąc przytem ewentualne istnienie taborów sejmikowych (przedmiotowe na obszarze b. Królestwa Kongresowego).

Pozostawiony w ten sposób do dyspozycji Starosty tabor pozostawać ma w myśl powyższej uchwały Rady Ministrów w zarządzie Starostwa dla użytku Starosty i podległych mu władz powiatowych.

W miarę możności udzielać będzie Starosta będących w jego dyspozycji zaprzęgów organom władz powiatowych, jemu niepodległych, w szczególności organom skarbowym.

Przy oznaczaniu wojewódzkich ryczałtów koni kierowałem się zasadą, że wschodnia połać Rzeczypospolitej, posiadająca powiaty o znaczniejszych obszarach, słabo uposażona w dobre drogi i dogodne sieci kolejowe, pozostająca wreszcie w niekorzystnych stosunkach granicznych, winna być lepiej uposażoną w służbowe środki lokomocji. Zdając sobie sprawę, że przyznane ryczałty w wielu wypadkach nie będą odpowiadały istotnym potrzebom służbowym, zaznaczam, że zarządzona przez Radę Ministrów redukcja środków lokomocji podyktowana była względami konieczności państwowej. Będzie przeto rzeczą Pana Wojewody podziału tak dokonać, by w ścieśnionych granicach rozporządzalnych po dokonaniu redukcji taborów, sprawność służby administracyjnej nie ucierpiała.

Wynik dokonanego rozdziału między poszczególne Starostwa przedłoży mi Pan Wojewoda do dni 3-ch, licząc od otrzymania niniejszego pisma.

Przedłożyć się mający wykaz będzie mi służył za podstawę do dokonania rozdziału między Województwa przyznanego mi przez Radę Ministrów ryczałtu wozowego.

2. Wszelkie środki lokomocji powiatowe (pojazdy i ewent samochody, jak np. w Będzinie), niemieszczące się w powyższym ryczałcie, *należy natychmiast unieruchomić*. Tu nadmieniam, że kredyty na utrzymanie nadliczbowych środków lokomocji zostały już przez Ministerstwo Skarbu wstrzymane.

3. Równocześnie przedłoży mi Pan Wojewoda sporządzony wedle powiatów szczegółowy wykaz tych nadliczbowych środków lokomocji (koni i samochodów).

   Przy koniach podać należy: rasę, wiek i ogólny stan konia; przy samochodach: dane techniczne, sprawność motoru, ogólny stan samochodu i miejsce garażowania.

4. Z dniem unieruchomienia środków lokomocji, a najpóźniej z dniem 1 grudnia r. b. należy służbie wymówić miejsce z tem, że przez czas określony wymówieniem, stangreci mają doglądać powierzonych im koni i wozów, zaś szoferzy — doprowadzić samochody do należytego stanu.

5. Nie czekając na przedłożenie przez Starostów wykazów, o których mowa wyżej pod 3, zarządzi Pan Wojewoda natychmiast, a najpóźniej do dnia 12 grudnia r. b. sprzedaż nadliczbowej ilości koni w obrębie swojego Województwa.

   Przez nadliczbowe konie rozumie się ilość pozostałą w obrębie danego Województwa po obdzieleniu powiatów oraz władz niepodległych w powiecie, t. j. tych inspektorów szkolnych oraz komisarzy ziemskich tego Województwa, którym uchwała Rady Ministrów z dnia 7 listopada r. b. przyznała prawo posiadania koni.

   Prawo to mają oni udowodnić w sposób wiarogodny. Nadliczbowe konie odstępowane im będą bez uiszczania należności w gotowiźnie lecz na podstawie sporządzanych aktów zdawczo-odbiorczych. Wartość przekazywanego konia, ustalona przez miejscową komisję gospodarczą w porozumieniu z nabywcą, winna być uwidoczniona w akcie zdawczo-odbiorczym.

   Sprzedaż pozostałych koni ma się odbyć w powiatach drogą publicznego przetargu ustnego. Starostowie w powiatach winni użyć wszelkich środków, by o przetargach w krótkiej drodze byli zawiadomieni wszyscy (ogłoszenie, obębnienie, ogłoszenie na zebraniach wójtowskich i t. p.).

   O dokonanej sprzedaży koni doniesie mi Pan Wojewoda, przedkładając sporządzony wedle powiatów:

   1) wykaz z oznaczeniem cen, uzyskanych ze sprzedaży danych objektów, nazwiska kupców i Nr kwitów, za którymi odnośne kwoty wpłacono do Kas Skarbowych, oraz

   2) wykaz koni odstąpionych z podaniem cen szacunkowych.

   Likwidacja samochodów będzie osobno zarządzona.

6. Łącznie z tem wyda Pan Wojewoda stosowne zarządzenia, by rządowych środków lokomocji nie nadużywać do celów prywatnych. Używanie do tych celów rządowych środków lokomocji musi mieć charakter wyjątkowy o celach humanitarnych (np. sprowadzenie lekarza, przywóz opału lub środków żywności ze składu lub dworca kolejowego dla urzędników Starostwa, powrót z urlopu i t. p. tak, by nie było powodu do czynienia ujemnych spostrzeżeń, że środki lokomocji nadużyto do celów rozrywkowych. Rozumie się samo przez się, że użycie koni do celów prywatnych nie może udaremnić wyjazdów służbowych i zależy każdorazowo od zezwolenia Starosty (w razie nieobecności — jego zastępcy), wydanego pod osobistą odpowiedzialnością.

   Wypadki używania koni do celów prywatnych utrzymywać należy w dokładnej pisemnej ewidencji, której wzór przepisze Pan Wojewoda. Odpisy tej ewidencji przedkładać mają Panu Wojewodzie Starostowie w terminach przez Panów Wojewodów oznaczyć się mających.

Powyższe zarządzenie, odnoszące się do używania środków lokomocji do celów prywatnych, jako tymczasowe, nie przesądza ewentualności odmiennych zarządzeń, które w tej sprawie wydać ma Prezydent Rady Ministrów w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

Sprawę redukcji samochódów w Urzędach Wojewódzkich normuje się *równocześnie odrębnem zarządzeniem.*

Warszawa, d. 24 listopada 1921 r. (Pr. B. 4779).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz.*

383.

Okólnik (131) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie uzupełnienia dodatków drożyźnianych dla funkcjonarjuszów państwowych, mających swą siedzibę służbową w miejscowościach, zaliczonych do V klasy dodatku drożyźnianego.

Na zasadzie uchwały Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 1921 r. zniesiono z ważnością od dnia 1 sierpnia 1921 r. piątą klasę miejscowości dodatków drożyźnianych dla funkcjonarjuszów państwowych i tem samem miejscowości zaliczone do piątej klasy przeszły od dnia 1 sierpnia r. b. do czwartej klasy dodatku drożyźnianego. Polecam bezzwłocznie zarządzić wypłatę uzupełnienia dodatku drożyźnianego dla funkcjonarjuszów państwowych, mających swą siedzibę służbową w miejscowościach, zaliczonych do piątej klasy, za czas od dnia 1 sierpnia r. b., do wysokości dodatku drożyźnianego, przypadającego dla miejscowości, zaliczonych do czwartej klasy, wedle każdocześnie obowiązującego mnożnika tego dodatku dla czwartej klasy.

Wydatek spowodowany wypłatą powyższego uzupełnienia należy księgować na dodatki drożyźniane w budżecie właściwego resortu.

Zarządzenie niniejsze wydaję na podstawie reskryptu Ministerstwa Skarbu z dnia 18 listopada r. b. Nr. 21167/DB.

Warszawa, d. 27 listopada 1921 r. (Pr. B. 4822).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

384.

Okólnik (132) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów (za wyjątkiem Małopolskich), Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę oraz Komendanta Głównego Policji Państwowej w sprawie wydawania pozwoleń na broń palną.

Uzupełniając i częściowo zmieniając okólnik Nr. 201 z dnia 14 czerwca 1920 r. Nr. BP. 658/1), podaje Panom do wiadomości i zastosowania się, co następuje:

1. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych opracowało jednolite wzory blankietów pozwoleń na broń i kart łowieckich, które wprowadzone zostają od dnia 1 stycznia 1922 r. Wyłączne prawo przygotowywania tych blankietów będzie miała Drukarnia Państwowa w Warszawie, która będzie ich dostarczać Panom Wojewodom (Komisarzowi Rządu). O sposobie dostarczania blankietów, regulowaniu należności i t. d. nastąpi w dniach najbliższych specjalne zarządzenie.
2. Przy wydawaniu pozwoleń na broń krótką i myśliwską należy się w dalszym ciągu kierować wskazówkami §§ 1 i 2 okólnika Nr. 201 z d. 14 czerwca 1920 r, a w szczególności zasadami, podanemi w piśmie okólnem z dnia 9 sierpnia 1921 r. Nr. BP. 1347.
3. Ze względu na konieczność ściślejszej kontroli i ewidencji broni, kupowanej i posiadanej przez osoby prywatne, należy przy wydawaniu pozwoleń przestrzegać następującego postępowania:
   a) przy odnawianiu pozwoleń na broń, wzgl. przy wydawaniu nowych pozwoleń na broń, będącą już w posiadaniu osoby zainteresowanej, władze administracyjne winny odnotowywać w pozwoleniu dokładny numer broni, posiadanej przez petenta oraz w miarę możności system i kaliber broni (zwłaszcza dla broni krótkiej). W tym celu petent winien przedstawić broń władzy, wydającej pozwolenie;
   b) przy wydawaniu pozwoleń na broń, którą petent zamierza dopiero nabyć, należy, po ustaleniu i zdecydowaniu, że prośba podlega uwzględnieniu, wydawać petentowi „Pozwolenie na kupno broni“, według załączonego wzoru Blankiety tych pozwoleń będzie również dostarczać Drukarnia Państwowa. Termin ważności takiego pozwolenia określa władza wydająca, nie powinien jednak przekraczać 30 dni Po upływie tego terminu pozwolenie przestaje być dowodem, uprawniającym do kupna. Petent po nabyciu broni i pozostawieniu odcinka z pokwitowaniem u sprzedającego winien zwrócić pozwolenie na kupno broni z wypełnionemi

przez sprzedającego rubrykami i zaopatrzone podpisem i ewentualnie pieczątką sprzedającego oraz przedstawić kupioną broń władzy administracyjnej, która wówczas dopiero wydaje mu ostateczne pozwolenie na broń po wypełnieniu go jak w punkcie a). Zwrócone pozwolonie na kupno broni pozostaje w aktach sprawy.

W związku z powyższem postępowaniem władze administracyjne I instancji w ewidencji wydanych pozwoleń na broń, prowadzonej w myśl § 8 okólnika Nr. 201 winny dokładnie wpisywać numer, system i kaliber broni, na którą zostało wydane pozwolenie.

Jak wynika z powyższego, roczne pozwolenie na broń przestaje być dokumentem, uprawniającym do nabycia broni palnej, należy zatem poinformować o tem wszystkie składy i sklepy, sprzedające broń palną krótką i myśliwską i zobowiązać je do sprzedawania broni tylko na podstawie „Pozwoleń na kupno broni".

Pokwitowanie kupującego winno być przechowywane u sprzedającego dla kontroli w ciągu trzech lat.

Jednocześnie należy pouczyć organa policji państwowej, że pozwolenia na broń ważne są tylko na broń w nich wymienioną i broń posiadana winna odpowiadać, co do numeru, systemu i kalibru broni, wymienionej w pozwoleniu.

Z wszelką inną bronią należy postępować jak z bronią, posiadaną bez pozwolelenia i posiadaczy jej pociągać do odpowiedzialności w myśl postanowień Dekretu z dnia 25 stycznia 1919 r.

4. W sprawie wydawania pozwoleń na broń oficerom rezerwy nastąpi oddzielne zarządzenie po porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych.

5. Na podstawie porozumienia z Ministerstwem Rolnictwa i Dóbr Państwowych znosi się wydawanie pozwoleń na broń funkcjonarjuszom leśnym lasów państwowych przez władze administracyjne I instancji. Funkcjonarjusze ci (urzędnicy i straż leśna) w myśl art. 63 i 64 obowiązującej dotychczas ustawy leśnej wyd. 1905 r. (Zb. Praw Imp. Ros. I, VIII cz. I) otrzymują broń i pozwolania na jej używanie od swojej władzy przełożonej. Nadleśnictwa, względnie inne władze leśne, upoważnione przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych do wydawania takich pozwoleń, będą przesyłały władzom administracyjnym I instancji wykaz wszystkich funkcjonarjuszy leśnych, którzy otrzymali prawo noszenia broni oraz zawiadamiały o każdym nowym funkcjonarjuszu, który takie prawo otrzyma z podaniem jego personalji. Władze administracyjne winny prowadzić ewidencję tych funkcjonarjuszy i w razie gdyby ustalone zostało, że poszczególny funkcjonarjusz nie powinien w interesie bezpieczeństwa publicznego lub z innego powodu posiadać broni palnej. Starosta (Komisarz Rządu) może wystąpić z umytywowanym wnioskiem do władzy przełożonej takiego funkcjonarjusza o pozbawienie go prawa noszenia i używania broni. Funkcjonarjuszowi takiemu będzie wówczas odbierana broń przez jego władze, względnie będzie on pozbawiany prawa używania broni do czasu urzędowego przeprowadzenia dochodzenia, co do stawianych mu zarzutów.

Urzędnicy i straż leśna lasów państwowych otrzymywać będą od swej władzy urzędowe pozwolenia z pieczęcią i podpisem na prawo noszenia i używania broni z wyszczególnieniem rodzaju broni i stanowiskiem danego funkcjonarjusza i pozwolenie takie będzie wystarczającym dowodem na prawo posiadania broni.

Pozwolenia te funkcjonarjusze leśni obowiązani są okazywać na żądanie organom policji. Organa policji mają prawo sprawdzania tych dowodów, winny jednak bezwzględnie wstrzymać się od wszelkiej interwencji wobec personelu leśnego lasów państwowych, o ile nie zachodzi uzasadnione podejrzenie bezprawnego posiadania broni lub przestępstwa.

W tych ostatnich wypadkach broń może być odebrana jednakże winna być o tem niezwłocznie zawiadomiona w drodze służbowej władza przełożona danego funkcjonarjusza.

Wobec częstych wypadków nieuzasadnionego odbierania broni straży leśnej lasów państwowych lub innego niewłaściwego zachowania się organów policji państwowej wobec funkcjonarjuszy leśnych na co wielokrotnie skarżyło się Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, należy pouczyć organa policji, że każde nieuzasadnione wystąpienie wobec personelu lasów państwowych, odbieranie im broni podczas pełnienia służby i t. p. będzie karane.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że w myśl obowiązującej dotychczas rosyjskiej ustawy gospodarstwa wiejskiego wyd. 1903 r. (Zb. Pr. Imp. Ros., tom XII, cz. II), pozwolenie na prawo polowania wydają personelowi lasów państwowych władze administracyjne.

W myśl art. 324, 329, 334 i 369 przytoczonej ustawy pozwolenia te winny być wydawane bezpłatnie.

Wszelkie zatem żądanie oplaty za karty łowieckie od funkcjonarjuszy leśnych lasów państwowych (np. wyższego stopnia służbowego i t p.) jest bezpodstawne i władze administracyjne winny wydawać karty łowieckie bezpłatnie tak urzędnikom, jak i personelowi niższemu lasów państwowych, jednak tylko *na wniosek* ich władzy przełożonej, względnie za przedstawieniem przez nich zaświadczenia ich władzy o przysługującem im prawie polowania z podaniem rewiru na gruntach państwowych, w którym mogą to prawo wykonywać. Rewir ten winien być w karcie łowieckiej zaznaczony.

O ile funkcjonarjusz zarządu lasów państwowych pragnie polować nie na przyznanym

mu rewirze państwowym lecz na innym obszarze, np. prywatnym lub gminnym winien wówczas zastosować się do wszystkich przepisów, obowiązujących osoby prywatne, t. j. posiadać odpowiedni teren, uiścić opłatę za kartę łowiecką i t. d.

Postanowieniami niniejszego paragrafu znosi się okólnik z dnia 11 czerwca 1919 r. (Dz. Min. Spr. Wewn. Nr. 38, poz. 499) oraz ustęp 2 drugiego zdania § 51 okólnika Nr. 201 z dnia 14 czerwca 1920 r. Jednocześnie zechce Pan Wojewoda (Komisarz Rządu) uchylić wszystkie wydane ewent. przez siebie zarządzenia, sprzeczne z powyższemi postanowieniami

6. Na ostatniej stronie pozwolenia na broń znajdują się rubryki o ilości sprzedanych posiadaczowi pozwolenia, prochu, śrutu i naboi. Należy zobowiązać właścicieli sklepów i składów z amunicją, aby sprzedaży tej amunicji dokonywali tylko za okazaniem pozwolenia na broń i każdą sprzedaną ilość wpisywali w odnośnej rubryce, zaopatrując tę adnotację datą i podpisem ewent. pieczątką. Sprzedana amunicja winna być każdorazowo wpisywana do książki kontroli z odnotowaniem nazwiska kupującego oraz numeru i miejsca wystawienia przedstawionego pozwolenia. Zaznacza się przytem, że właściciele sklepów i składów z bronią tak przy sprzedaży broni jak amunicji, o ile osoba kupującego jest im nieznaną, mogą żądać oprócz pozwolenia na kupno broni lub pozwolenia na broń przedstawienia również dowodu legitymacyjnego (tymczasowego dowodu osobistego, legitymacji urzędniczej lub paszportu) dla upewnienia się, co do tożsamości osoby.

7. Wobec wynikłych kilkakrotnie wątpliwości, co do wydawania pozwoleń na broń obywatelom państw obcych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że pozwolenia takie mogą być wydawane na ogólnych zasadach, jednakże władze administracyjne winny tu postępować ze szczególną ostrożnością i pozwolenia takie wydawać tylko po dokładnem zbadaniu, czy petent zasługuje na zaufanie.

W razie potrzeby władza administracyjna może żądać przedstawienia poręczenia dwóch najzupełniej wiarogodnych osób obywateli polskich, zamieszkałych na miejscu i posiadających własność nieruchomą. Poręczenie takie winno być zawsze wymagane przy wydawaniu pozwoleń na broń myśliwską i kart łowieckich i poręczyciele, w myśl art. 367 ustawy gospodarstwa wiejskiego, odpowiadają majątkowo za obcokrajowca w razie naruszenia przepisów o polowaniu.

Warszawa, d. 30 listopada 1921 r. (BP. 2775).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *St. Downarowicz*

POZWOLENIE

Nr. ....

na kupno broni palnej.

(Do wypełnienia z urzędu).

P. ....

zamieszkałemu ....

udziela się pozwolenia na kupno .... (ilość, rodzaj broni) ....

Pozwolenie to ważne jest do dnia .... (literami) .... 19.... r. i w ciągu tego terminu winno być wymienione na pozwolenie na broń.

Po upływie powyższego terminu pozwolenie niniejsze nie służy jako dowód, uprawniający do kupna oraz do posiadania i noszenia broni.

.... dnia .... 19.... r.

Starosta (Komisarz Rządu)
(Podpis).

(M. P.).

(Do wypełnienia przez sprzedającego).

Na podstawie powyższego pozwolenia sprzedałem P. ....
.... (rodzaj broni, numer, system, kaliber, etc.) ....

zapisano w książce kontroli pod poz. ....

.... dnia .... 19.... r.

(Pieczątka firmowa). (Podpis).

Na zasadzie pozwolenia Starostwa (Komisarjatu Rządu) w ....
Nr. .... z dnia .... 19.... r. kupiłem ....
.........., co niniejszem potwierdzam.

.... dnia .... 19.... r.

(Adres). (Podpis).

Wzór Nr. 1.

Str. 1

(Godło Państwa).

RZECZPOSPOLITA POLSKA.

Województwo ____________

Powiat ____________

POZWOLENIE NA BROŃ

na rok 19____

Nr. ________

Str. 2

4 cm.

(Fotografja)

Rysopis:

Wzrost ____________

Oczy ____________

Usta ____________

Nos ____________

Włosy ____________

Znaki szczególne ____________

Własnoręczny podpis

____

Str. 3

Na zasadzie Rozporządzenia Wykonawczego Min. Spr. Wewn. z dnia 21 maja 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 43 z 1920 roku, poz. 266) do dekretu o nabywaniu i posiadaniu broni i amunicji, udziela się:

P. ____________

zawód ____________

zamieszkałemu ____________

____

pozwolenia na posiadanie i noszenie

______ dubeltówki ______

______ sztuceru ______

______ rewolweru (pistoletu) ______

____

Opłata w wysokości mk. ______ wniesiona do Kasy ______ w ______ za kwitem Nr. ______ z d. ______ 19 ___ r.

______ d. ______ 19___ r.

Starosta (Komisarz Rządu)

Str. 4

Sprzedano.

Prochu funtów	Śrutu	Nabój sztuk	Data	Podpis i pieczątka właściciela sklepu

Wzór Nr. 2.

Str. 1

(Godło Państwa).

RZECZPOSPOLITA POLSKA.

Województwo ____________

Powiat ____________

KARTA ŁOWIECKA

na rok 19____

Nr. ______

Str. 2

Wydana na zasadzie pozwolenia na broń Nr. ______ z d. ____________ 19____ r.

P. ____________

zamieszkał ____________

____

____

____

____

Opłata w wysokości mk. ______ wniesiona do Kasy ____________ w ____________ za kwitem Nr. ______ z d. ____________ 19____ r.

Dnia ____________ 19____ r.

Starosta (Komisarz Rządu)

(M. P.).

Karta Łowiecka ważna jest tylko przy jednoczesnem posiadaniu i okazaniu pozwolenia na broń.

Str. 3

WYCIĄG

z Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie ustanowienia terminów ochronnych dla zwierzyny (Dz. Ust. R. P. Nr. 63 z 1920 r., poz. 422).

(Art. 1 i 2 exterso).

Str. 4

WYCIĄG

z rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w przedmiocie ustanowienia terminów ochronnych dla zwierzyny (Dz. Ust. R. P. Nr. 63 z 1920 r. poz. 422).

(Art. 1 i 2 exterso).

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

385.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 5 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1313/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 571 stowarzyszenie pod nazwą „Związek Polski Towarzystw Kolarskich".

386.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 5 listopada 1921 r. Nr. B. S. 1204/21 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków pod Nr. 572 stowarzyszenie pod nazwą „Maebzyka Hojbin" (Pomoc biednym żydom, znajdującym się w szpitalach i zakładach dla starców i sierot). Pl. Grzybowski 1.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 15 listopada 1921 r. do 15 grudnia 1921 r.

Zarząd Centralny:

Mianowani:

Nieetatowi:

Witkowski Lucjan i
Radojewski Jerzy — starszymi referentami.
Linsenbarth Jan — referentem.
Różycki Zygmunt — urzędnikiem VIII st. sł.
Rogócki Kazimierz,
Liżewski Marjan i
Vetulani Zofja — urzędnikami IX st. sł.
Podjenówna Marja,
Pęczalska Cezaryna,
Nowaczyńska Marja,
Trębiński Władysław,
Dietrichówna Stefanja,
Kittówna Łucja i
Jaśkiewiczowa Helena — urzędnikami X st. sł.

Przeniesiony:

Z Urzędu Wojewódzkiego w Lublinie — referent Spielrein Józef.

Zwolnieni ze służby na skutek podania:

Starszy referent Wróblewski Bronisław.
Urzędnik VIII st. sł. Wojtysiak Feliks.
Sekretarz Lachowicz Mieczysław.

Władze Administracyjne II Instancji.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim *w Warszawie:*

Korsak Władysław—Starosta z Radzymina—kierownikiem Wydziału w VI st. sł.

Pom. referenta — Kiełczewski Wacław — referentem.

Nieetatowy Tomasini Józef — referentem.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Lublinie:*

Nieetatowy Dzikiewicz Bolesław—referentem.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Białymstoku:*

Nieetatowy Maksymczuk Jan — referentem.

W Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim *w Łucku:*

Nieetatowi:

Górecki Jan—naczelnikiem Wydziału V st. sł.
Jaworowski Kazimierz i
Boczar Jan — starszymi referentami.
Dobrzański Wiesław — referentem.

W Urzędzie Wojewódzkim Poleskim *w Brześciu n/B.:*

Pom. referenta Siess Mikołaj-Józef — referentem.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Nowogródku:*

Nieetatowy Hruszwicki Bohdan — naczelnikiem Wydziału w V st. sł.

Władze Administracyjne I Instancji.

Mianowani:

W Komisarjacie Rządu *na m. st. Warszawę:*

Nieetatowi:

Frankowski Jan — referentem.
Gibel Antoni — pom. referenta.
Pindelski Józef i
Nowicka Emilja — sekretarzami.

Urzędnik V st. sł. Ministerstwa Aprowizacji—Nowicki Stefan — urzędnikiem V st. sł.

St. referent Min. Aprow. — Sobociński Edmund — st. referentem.

Mianowani Starostami:

Wyszkowski Włodzimierz — na powiat Ciechanowski.

Zamościk Bolesław — na powiat Hrubieszowski.

Dzierżawski Aleksander—na powiat Turecki.

Malinowski Olgierd-Czesław — na powiat Sejneński.

Węgleński Marjan—na powiat Sandomierski.

Mianowani referentami:

Referent Prez. Rady Ministrów — Piątkowski Franciszek — w Starostwie w Przasnyszu.

Nieetatowi: w Starostwach:

Rudnicki Edward — w Ostrowiu.
Żajączkowski Dominik — w Opatowie.
Kossobudzki Konstanty—w Błońskiem w Grodzisku.
Widt Bronisław — w Garwolinie.
Drecki Konstanty — w Aleksandrowie Kuj.
Przemykalski Bronisław—w Tomaszowie Lub.
Koziorowski Tadeusz — w Rypinie.
Żurakowski Stanisław — w Łukowie.
Czernik Franciszek — w Chełmie.
Waśniewski Eugenjusz — w Łukowie.
Uzarski Stanisław — we Włodawie.
Pietkowski Bronisław — w Kolnie.
Eustachiewicz Kazimierz-Zdzisław—w Ostrołęce.
Ościak Ludwik Dr. — w Zamościu.
Mogilnicki Jan — w Łomży.

W Komisarjatach Rządu:

Gidyński Marjan — na m. Łódź.
Haciewicz Marjan — na m. Lublin.

Przeniesieni:

Jarmicki Mieczysław ze Starostwa w Sieradzu do Starostwa w Wieluniu.

Żurakowski Stanisław ze Starostwa w Łukowie do Starostwa we Włodawie.

Zwolniony na własną prośbę:

Pstrokoński Kazimierz—Starosta w Ostrołęce.

Zmienili nazwiska:

Landau Ludwik Dr. — referent Starostwa w Kutnie — na Lanewski.

Lamot Wrona Wiktor — kierownik Starostwa w Pińczowie — na Lamot.

ZAWIADOMIENIE.

Nakładem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wyszła III część *Skorowidza Dekretów, Ustaw, Rozporządzeń i Okólników,* opracowana przez Radcę Ministerjalnego *Romana Hausnera.*

Część III zawiera przepisy, wydane w czasie od 15 października 1920 r. do 30 czerwca 1921 r.

Cena *Skorowidza* objętości XV — 138 str. łącznie z indeksem alfabetycznym wynosi **150** Mk.

Skorowidz znajduje się na składzie w Księgarni F. Hösicka *(Warszawa, ulica Senatorska 22)*, dokąd wyłącznie należy się zwracać z zamówieniami. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Administracja „Dziennika Urzędowego") zamówień nie przyjmuje, ani *Skorowidzów* nie sprzedaje. W Księgarni F. Hösicka znajduje się również na składzie nieznaczna ilość egzemplarzy Części I i II *Skorowidza.*

Drukiem P. Ambroziewicza, Warszawa, Jasna Nr. 8.